

Arrest

nr. 86 600 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 29 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, vader en zoon, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen op 1 december 2011 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 2 december 2011.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoekers reeds werden geregistreerd te Polen op 18 november 2011.

Op 26 december 2011 dient eerste verzoeker (vader) een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 januari 2012 dient tweede verzoeker (zoon) een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2012 vragen de Belgische autoriteiten aan de bevoegde Poolse autoriteiten de terugname van verzoekers op grond van 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 11 januari 2012 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoekers.

Op 19 januari 2012 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de gezondheidstoestand van eerste en tweede verzoeker.

Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen van eerste en tweede verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten opzichte van eerste verzoeker luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. S. (Alias PL: M. S.)

geboren te T., op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Georgië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 01.12.2011 is toegekomen in België. Eén dag later, op 02.12.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Georgische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in T. op (...).

Uit het Eurodacverslag van 02.12.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 11.01.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.12.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde wel dat zijn vingerafdrukken in Polen werden genomen en dat hij er tien dagen bij vrienden verbleef in W.. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 10.11.2011 vanuit T. (Georgië) per vliegtuig naar M. in Wit-Rusland vertrok. Vervolgens zou hij per trein verder gereisd zijn naar B. waar hij één dag later zou zijn aangekomen en vervolgens verder gereisd zou zijn naar Polen waar hij op 18.11.2011 in T. zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Polen gedurende tien dagen verbleef en vervolgens op 29 of 30 november 2011 per auto naar België reisde waar hij op 01.12.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 02.12.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd niettegenstaande zijn verklaringen dat hij geen asiel heeft aangevraagd, werd op 06.01.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11.01.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze

Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielercedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Georgië vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17) verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft. Niettegenstaande deze verklaring blijkt dat de zoon M. O. geboren op (...) te T., waarover betrokkene het heeft bij de vraag naar kinderen (DVZ, vraag 12) wel bekend is in de gegevensbank van de DVZ. Uit het administratief dossier van deze verklaarde zoon M. O. () blijkt dat de Commissaris-generaal op 20.12.2011 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en een weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nam in het dossier van deze persoon. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de verklaarde zoon van betrokkene gehuwd is en net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn meerderjarige zoon O. en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in de definitie daarvan in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat hij op enig vlak (financieel, medisch, etc...) afhankelijk zou zijn van deze zoon. Integendeel, betrokkene verklaarde dat hij al drie jaar geen contact meer heeft met zijn zoon O. en stelt dat hij via kennissen vernomen heeft dat zijn zoon in Frankrijk of België zou zijn.

Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.12.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wou aanvragen. Betrokkene verklaarde dat kennissen zijn zoon O. in België of Frankrijk gezien hebben en dat hij deze zoon hier komt zoeken. Betrokkene verklaarde verder dat hij het ziekenhuisbezoek in T. niet meer kon betalen omdat het te duur zou zijn en dat hij op pensioen is en zijn zoon ook geen werk heeft (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen dient te worden opgemerkt dat het vernemen dat een zoon in België of Frankrijk zou zijn en vervolgens een asielerprocedure opstarten in België om deze zoon te zoeken een manifest misbruik is van de asielerprocedure. De asielerprocedure in België heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielerprocedure opstarten omdat men vernomen heeft dat zijn zoon in België of Frankrijk zou zijn en men deze hier wil zoeken valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielerprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure. Met betrekking tot de overige aangehaalde redenen om precies in België asiel aan te vragen, met name dat hij zijn ziekenhuisbezoeken in T. niet meer zou kunnen betalen, hij op pensioen is en zijn zoon geen werk heeft, dient eveneens te worden opgemerkt dat het opstarten van een asielerprocedure omwille van de voormeldde redenen een manifest misbruik is van de Belgische asielerprocedure. De asielerprocedure in België heeft zoals reeds eerder werd aangehaald immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielerprocedure opstarten omdat men zijn ziekenhuiskosten in Georgië niet meer zou kunnen betalen, men op pensioen is en zijn zoon geen werk heeft, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielerprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene dat hij hartproblemen heeft, hardhorig is en slechtziend (DVZ, vraag 20) en last heeft van hoge bloeddruk (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Op 05.01.2012 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Inzake deze aanvraag om machtiging

tot verblijf nam het bevoegde bureau binnen de DVZ op 06.02.2012 de beslissing dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is en deze beslissing werd op 01.03.2012 aan betrokkene betekend. Het bevoegde bureau binnen de DVZ oordeelde dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt verder dat de arts-attaché stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van terugname, Polen, en dat er geen bezwaar is om te reizen er ook geen medische noodzaak is tot mantelzorg. De arts-attaché concludeert dat: "vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dal betrokkens aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, Polen" en dat de aanvraag derhalve ongegrond verklaard dient te worden. Er blijkt dan ook niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of er blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zijn zoon mogelijks in België is (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze opgegeven redenen dient te worden opgemerkt dat ze geen verband heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten in Polen. Derhalve is de aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, niet gerechtvaardigd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene – indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken – zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen – indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

(...)"

De bestreden beslissing ten opzichte van tweede verzoeker luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. O.

geboren te T., op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Georgië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 01.12.2011 is toegekomen in België. Eén dag later, op 02.12.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Georgische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "T." op (...).

Uit het Eurodacverslag van 02.12.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 11.01.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.12.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat hij op 16.11.2011 vanuit T. (Georgië) naar M. in Wit-Rusland vertrok. Vervolgens zou hij verder gereisd zijn naar B. waar hij één dag later zou zijn aangekomen en vervolgens verder gereisd zou zijn naar Polen waar hij op 18 of 19 november 2011 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Polen bij kennissen verbleef. Waar dit juist was, stelt betrokkene niet te weten. Of er over zijn asielaanvraag een besluit genomen is weet betrokkene niet. Vanuit Polen zou hij vervolgens naar België gereisd zijn waar hij op 01.12.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 02.12.2011 en de verklaringen van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd werd op 06.01.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11.01.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Georgië vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17) verklaarde betrokkene dat zijn broer eerst in Frankrijk was maar dat hij hoorde dat hij nu in België zou zijn en dat hij vorig jaar nog contact met hem had. Betrokkene verklaarde verder geen familie in België of Europa te hebben. Met betrekking tot zijn broer M. O. (...) dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal op 20.12.2011 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en een weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nam in het dossier van betrokkene. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de verklaarde broer van betrokkene gehuwd is en net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn meerderjarige broer en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in de definitie daarvan in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat hij op enig vlak (financieel, medisch, etc...) afhankelijk zou zijn van zijn broer. Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.12.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil aanvragen. Betrokkene verklaarde dat België er om bekend staat om zijn respect voor de mensenrechten en dat het een land zonder racisme is. Als tweede reden haalde betrokkene aan dat zijn broer hier in België zou zijn (DVZ, vraag 19). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn

asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot zijn broer die in België zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde broer gehuwd is en net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn broer en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in de definitie daarvan in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat hij op enig vlak (financieel, medisch, etc...) afhankelijk zou zijn van zijn broer. Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene dat hij gezond is (DVZ, vraag 20). Niettegenstaande de verklaringen aangaande zijn gezondheidstoestand, diende betrokkene op 05.01.2012 per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Inzake deze aanvraag om machtiging tot verblijf nam het bevoegde bureau binnen de DVZ op 06.02.2012 de beslissing dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is en deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 01.03.2012. Het bevoegde bureau binnen de DVZ oordeelde dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt verder dat de arts-attaché stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van terugname, Polen, en dat er geen bezwaar is om te reizen er ook geen medische noodzaak is tot mantelzorg. De arts-attaché concludeert dat: "vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat betrokkens aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, Polen" en dat de aanvraag derhalve ongegrond is. Er blijkt dan ook niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of er blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in België eerst zijn broer wil vinden en dat hij in Polen hetzelfde probleem heeft als in Georgië en dat er informatie-uitwisseling is tussen beide landen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot de aangehaalde reden dat hij in België eerst zijn broer wil vinden, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen verband heeft met redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Met betrekking tot de aangehaalde reden dat hij in Polen hetzelfde probleem heeft als in Georgië en dat er informatie-uitwisseling zou zijn tussen beide landen (DVZ, vraag 21), dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minst begin van bewijs aanbrengt hetgeen gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht mag worden, zeker als men dergelijke elementen net aanhaalt als reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar door de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen. Bovendien dient hierbij nogmaals benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel

3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico beslaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Georgië vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene – indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken – zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen – indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

(...)"

Op 8 juni 2012 wordt aan de Poolse autoriteiten meegedeeld dat tweede verzoeker verdwenen is, dat de overdracht moet worden uitgesteld en dat de termijn van artikel 19.4 of 20.2 van de Dublin-II-Verordening wordt verlengd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 15 van Dublin II Verordening

Volgens artikel 15 §§ 1 en 2 van Dublin II Verordening:

"Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden."

In casu is verzoeker 71 jaar oud. Zoals reeds werd vermeld, leidt verzoeker aan zware gezondheidsproblemen, waarvan verwerende partij op de hoogte is, zijnde arteriële hypertensie, coronarialijden, myocardinfarct (stukken 2a – 2e).

Verzoekers ondergaan tot op heden medische behandeling in België.

Uit de medische onderzoek blijkt dat eerste verzoeker voor gans zijn leven medisch behandeling nodig heeft (stuk 2a – 2e).

Meer nog, hebben verzoekers een familielid die in België gevestigd is, zijnde tweede zoon van verzoeker.

Gezien de hoge leeftijd van verzoeker, voormelde gezondheidsproblemen en medische geschiedenis in België, schiet verwerende partij tekort door geen toepassing te willen maken van artikel 15 §§ 1 en 2

van Dublin II Verordening terwijl de voorwaarden voldaan zijn om toepassing van deze bepaling te kunnen maken en de asielaanvraag van verzoekers in België te behandelen.

Ten onrecht beweert de bestreden beslissing dat “gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, artikel 7 of art. 15 van Verordening (EG) 343/ 2003 van de Raad van 18.02.2003”.

Gezien voormelde medische geschiedenis van verzoekers, stellen verzoekers vast dat nergens in de bestreden beslissing is er sprake van hun medische problemen. Verzoekers betreuren het feit dat de bestreden beslissing belangrijk informatie achterhoudt in de beoordeling van hun dossiers.

De terugleiden van verzoekers naar Polen terwijl verzoekers bewijs voorleggen die aantonen dat zij effectief gezondheidsproblemen hebben terwijl verwerende partij uit humanitaire overwegingen toepassing kan maken van voormelde bepaling zal een schending uitmaken van artikel 15 §§ 1 en 2 van Dublin II Verordening.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit artikel 15 van de Dublin-II-Verordening blijkt dat het verzoek tot toepassing van deze clausule moet uitgaan van de lidstaat naar de andere lidstaat toe, en de betrokken vreemdeling daaromtrent geen initiatiefmogelijkheid heeft. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In casu is er volgens de verwerende partij geen verzoek gericht vanwege de Poolse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten. Integendeel hebben de Poolse autoriteiten de terugname van verzoekers uitdrukkelijk aanvaard.

De verwerende partij vervolgt dat verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden dat in de bestreden beslissingen nergens sprake zou zijn van hun medische problemen, integendeel wordt zowel ten aanzien van eerste verzoeker als ten aanzien van tweede verzoeker omstandig gemotiveerd om welke redenen hun gezondheidstoestand niet verhindert dat verzoekers door Polen zouden worden teruggenomen. In de bestreden beslissingen wordt geheel terecht verwezen naar de ongegrondheidsbeslissing die werd genomen ten opzichte van verzoekers, stellende dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Verzoekers kunnen volgens de verwerende partij niet voorhouden dat niet over hun medische problemen werd gemotiveerd en verzoekers tonen niet aan welke belangrijke informatie in de beoordeling van hun dossiers zou zijn achtergehouden. De verwerende partij wijst erop dat indien verzoekers menen nu nog medische problemen te hebben, zij de daartoe geëigende procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten volgen.

In zoverre verzoekers verwijzen naar een familielid dat in België gevestigd zou zijn, merkt de verwerende partij op dat ook daaromtrent in de bestreden beslissingen uitvoerig is gemotiveerd. Verzoekers blijven in gebreke om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aan te tonen, vermits zij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantonen.

3.1.3. Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening blijkt dat er een verzoek moet zijn van een andere lidstaat opdat de aangezochte lidstaat het asielverzoek van de betrokkene zou kunnen behandelen.

In casu is dit niet het geval. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Poolse autoriteiten om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden de Belgische autoriteiten hebben verzocht om met instemming van verzoeker, het asielverzoek te behandelen. Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in een initiatiefmogelijkheid van de aanvrager.

Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Polen) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de instemming van Polen met de terugame van verzoeker, niet meer over een discretionaire bevoegdheid (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106, RvS 25 maart 2004, nr. 129.726, RvS 13 april 2005, nr. 143.018, RvS 17 januari 2007, nr. 166.821).

Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening is *in casu* niet van toepassing. De schending van dit artikel kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: de soevereiniteitsclausule.

Principe

Schending van de soevereiniteitsclausule zoals omschreven in artikel 3.2 van Dublin II Verordening.

Uit de preambule van voormeld bepaling leest uw Raad het volgende:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen van derde landen.”

Volgens artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit het arrest van 10 april 2008 meent Uw Raad dat verwerende partij in haar beslissing dient te motiveren waarom ze de soevereiniteitsclausule niet heeft toegepast:

“Voorts betwist de verwerende partij niet dat zij, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3§2 van de Verordening 343/2003, kan beslissen zelf de asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht. In casu kwam aan verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij, rekening houdende met de elementen in het dossier en meer bepaald met de brief van 22 januari 2008, geen toepassing wenste te maken van deze clausule. Zij lijkt daartoe echter in gebreke te zijn gebleven”.

Toepassing

In casu dient een fundamentele vraag gesteld te worden alvorens verwerende partij aan de Poolse autoriteiten aanvroeg om verzoeker over te nemen, zijnde, is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid de asielaanvraag van verzoeker te behandelen?

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen afdoende motiveren gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule gezien voormelde gezondheidsproblemen van verzoekers. In tegendeel beweert de bestreden beslissing ten onrecht dat er “geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 §2 van Dublin II Verordening”.

De Belgische Staat is niet in de absolute onmogelijkheid om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenmin is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid om geen toepassing van de soevereiniteitsclausule te willen maken.

Gezien zijn hoge leeftijd, hun gezondheidsproblemen, de aanwezigheid van hun familielid in België, dient verwerende partij rekening hiermee te houden en toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken.

Meer nog voorziet de bestreden beslissingen geen garantie dat verzoekers niet naar Georgië zullen worden teruggeleid.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvragen van verzoekers zelf te behandelen, enkel deze mogelijkheid bestaat. De verwerende partij heeft daartoe een appreciatiemogelijkheid. Het komt niet aan verzoekers zelf toe om te kiezen in welk land zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien. In zoverre verzoekers aanvoeren dat de Belgische Staat de absolute onmogelijkheid zou moeten aantonen om geen toepassing van de soevereiniteitsclausule te moeten maken, laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek gestoeld is op een verkeerde lezing van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening. Ook moet worden opgemerkt dat de Poolse autoriteiten inmiddels de overname van verzoekers hebben aanvaard, zodat de verwerende partij de verplichting heeft om de asielzoekers over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling. De verwerende partij verwijst in dit verband naar artikel 19.1 van de Dublin-II-Verordening.

3.2.3. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

Tijdens het gehoor op 20 december 2011 heeft eerste verzoeker verklaard dat hij geen familieleden heeft in België of in Europa, dat de reden waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen, is dat er kennissen zijn die zijn zoon O. in Frankrijk of België hebben gezien, dat hij hem hier komt zoeken, dat hij de ziekenhuiskosten in T. niet meer kon betalen omdat ze te duur zijn, dat hij met pensioen is en zijn andere zoon geen werk heeft.

In de bestreden beslissing ten opzichte van eerste verzoeker wordt rekening gehouden met het feit dat eerste verzoeker een zoon in België heeft en wordt geconcludeerd:

“Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3.2. en/of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343(2003) van de Raad van 16.02.2003.”

Tijdens het gehoor op 20 december 2011 heeft tweede verzoeker verklaard dat hij een broer heeft in België en dat de tweede reden waarom hij in België een asielaanvraag wenst in te dienen, naast het respect voor de mensenrechten, is dat zijn broer in België zou zijn.

In de bestreden beslissing ten opzichte van tweede verzoeker wordt rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker over zijn broer en wordt geconcludeerd:

“Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3.2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.”

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft de door verzoekers tijdens hun Dublininterview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoekers niet akkoord gaan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Verzoekers kunnen evenmin dienstig voorhouden dat er in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Zij verwijzen daarbij naar rechtspraak van de Raad. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij in dezelfde situatie verkeren als de persoon in de door hen geciteerde zaak. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekers, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, een verzoek hebben ingediend bij de verwerende partij om toepassing te maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Nu geen verzoek daartoe was ingediend, kon en diende de gemachtigde van de staatssecretaris hier niet op in te gaan en hier niet afzonderlijk over te motiveren. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het verblijf van de zoon/broer in België en met de gezondheidstoestand van eerste verzoeker: in dit verband wordt er in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van eerste verzoeker verwezen naar zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de beslissing over deze aanvraag, waaruit geciteerd wordt.

Ten slotte wordt erop gewezen dat er geen wettelijke basis is die zou vereisen dat België in de absolute onmogelijkheid moet verkeren om verzoekers asielaanvraag te behandelen, vooraleer een vraag tot terugname wordt gesteld.

De schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers ten slotte nog aanvoeren dat er in de bestreden beslissingen geen garantie wordt gesteld dat zij niet naar Georgië zullen worden teruggeleid, dient te worden opgemerkt dat verzoekers het verband met artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening, de enige bepaling waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, niet duidelijk maken. Ten overvloede wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissingen uitvoerig wordt gemotiveerd dat de asielaanvraag van verzoekers door de Poolse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van artikel 3 van het EVRM en Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

Op heden leidt verzoeker aan gezondheidsproblemen, zijnde arteriële hypertensie, coronariaalijden, myocardinfarct (stuk 2), waarvan verwerende partij op de hoogte is.

Wegens hun gezondheidstoestand zijn verzoekers niet in staat om te reizen.

Meer nog houdt hun ziekte een reëel risico in voor hun leven of hun fysieke integriteit. De teruggedrijven van verzoekers in hun slechte gezondheidstoestand zou een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken, wat in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM en Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij met een verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin duidelijk de principes werden vastgesteld die het Hof aanwendt voor ernstig zieke vreemdelingen. Het moet om een zeer uitzonderlijke situatie gaan. *In casu* wijst de verwerende partij erop dat verzoekers niet aangeven wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen. Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en te stellen dat een teruggedrijving een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken, maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. In het kader van verzoekers' aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd reeds vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van overname.

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers beperken zich in het middel tot de bewering dat zij wegens hun gezondheidstoestand niet in staat zijn om te reizen en dat hun ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat beide verzoekers een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (medische redenen) en dat deze aanvragen ongegrond werd verklaard. In deze beslissingen wordt erop gewezen *"dat de arts-attaché stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van terugname, Polen, en dat er geen bezwaar is om te reizen er ook geen medische noodzaak is tot mantelzorg. De arts-attaché concludeert dat: "vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat betrokkens aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, Polen" en dat de aanvraag derhalve ongegrond is. Er blijkt dan ook niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of er blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft"*. In de huidige bestreden beslissingen wordt hiernaar verwezen en wordt toegevoegd dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

Door louter te beweren dat hun aandoening wel een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit en dat de overdracht van verzoekers, gelet op hun slechte gezondheidstoestand, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM brengen verzoekers geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van hun kritiek. Zij gaan volledig voorbij aan de beslissing die genomen werd inzake hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en aan het onderzoek in huidige bestreden beslissingen van de door hen ingeroepen medische elementen. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekers duiden niet aan welke bepalingen van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG zij geschonden achten. Dit onderdeel van het derde middel is onontvankelijk.

Het derde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET